

Az öreg

Történetünk színhelye egy egyszerű garzonlakás. Nem érdekes, hogy melyik városban található ez a lakás, mint ahogy azt is teljesen felesleges leírnom, hogy az úr hányadik évében járunk. Az a történet, amit most leírok, akárhol, akármikor megtörténhetett volna, hiszen a történet emberekről szól - emberekről, akikkel naponta találkozunk, és akikről semmit sem tudunk.

Itt van például ez a harmincas éveiben járó, fekete ruhában lévő nő. A lakás egyetlen szobájának egyik sarkában áll, és nem szól senkihez. Gondolkozik. Furcsa egy foglalatosság, nem beszélget senkivel, de mégis állandóan vitatkozik valakivel - ez a valaki pedig nem más, mint saját maga:

"Nem is tudom, hogy miért vagyok itt... Alig ismertem az öreget... Sohasem beszéltünk egymással; ahányszor elmentünk egymás mellett, én mindig úgy tettem, mintha nem ismerném. Vajon ő ismert engem? Tudta, hogy ki vagyok? Nem hiszem... Honnan is tudta volna, hiszen állandóan csak a munkáján járt az esze, semmi más nem érdekelt. Mondjuk ez látszik is, hiszen a munkatársak mellett alig két-három olyan ember van itt, akik nem mint magába forduló sofőr ismerték az öreget. Itt van például az az ősz hajú, bajuszos vénember: életemben nem láttam, most mégis úgy viselkedik, mintha ő lenne a házigazda..."

Hát igen, ilyeneket gondolt magában ez a hölgy, aki alig néhány perccel ezután sarkon fordult, és elhagyta a lakást. Eközben a fent említett "vénember" éppen hangosan mesélt valamit:

"Hát igen, csodálatos ember volt az öreg! Azt még nem is mondtam, hogy..."

És ezután egy új történetbe kezdett bele az emberről, akit mindenki csak úgy ismert: az öreg. Természetesen ez a történet is csak hazugság volt, hiszen az öreget senki sem ismerte, most hirtelen mégis mindenkinek volt egy vicces története, amelyben az öreg állt a középpontban.

Természetesen senki sem az igazat mesélte el, mindenki elferdítette a valóságot, hiszen az öregről mindenki ugyanazt gondolta: egy unalmas, elvont ember volt, aki mindig a fellegekben járt, és állandóan hülyeségeket beszélt.

Most már csak az lehet a kérdés, hogy ha senki sem szerette az öreget, akkor miért vannak itt olyan sokan? Nos, a válasz igen egyszerű: csak azért, mert senki sem merte vállalni, hogy igenis ő nem megy el a megemlékezésre, hiszen ő nem is ismerte az öreget. Pedig ha akár egyvalaki kimondta volna azt, amit gondolt, akkor most senki sem volna itt, és senki sem gondolná azt magában, hogy "mikor lesz már vége???"

Mert mindenki unta magát, és mindenki azt várta, hogy végre legyen valakinek elég bátorsága ahhoz, hogy elmenjen; így a fent említett nő távozását észrevéve egymás után szállingóztak el az emberek, míg mintegy tíz perc múlva az öreg egyedül maradt: feküdt a koporsóban, és élete folyamán először végre nyugodt volt...

Ezután néhány órával már a temetőben volt, ahol gondozatlan sírja erősen kitűnt a virágoktól pompázó márvány síremlékek közül. Az öreget mindez már nem zavarta, aludt nyugodtan, és már nem érdekelt semmi...

Az sem, hogy bár mindenki azt hitte, hogy ismeri; valójában senki sem tudott róla semmit...

Az sem, hogy a lakásában tartott „megemlékezés” mindössze fél óráig tartott...

Az sem, hogy az emberek össze-vissza hazudoztak...

Még az sem, hogy ezen a megemlékezésen sokan voltak jelen – egészen pontosan öten...